

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/36/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113219323
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1113219323.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Michaela Krajčová a JUDr. Natália Kolláriková, v spore žalobkyne: C. súdna exekútorka, so sídlom Exekútorského úradu Továrenská 532, Senica, IČO: 36 091 952, právne zastúpená: MALICH advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Dunajská 25, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné nám. 13, Bratislava, o zaplatenie náhrady škody, o odvolaniach žalobkyne aj žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV č. k. B1-20C/1/2013-639 zo dňa 8. decembra 2023, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Mestského súdu Bratislava IV č. k. B1-20C/1/2013-639 zo dňa 8. decembra 2023 p o t v r d z u j e.

II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyni v rozsahu 99,28 %.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Bratislava IV rozsudkom č. k. B1-20C/1/2013-639 zo dňa 8. decembra 2023 uložil žalovanému povinnosť do tridsiatich dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobkyni sumu 514,81 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 514,81 eur od 04.06.2013 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť na zaplatiť sumu 71.638,88 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 04.01.2013 do zaplatenia, titulom náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že do funkcie súdnej exekútorky bola vymenovaná dňa 10.03.2000. Rozhodnutím zo dňa 15.01.2008 jej minister spravodlivosti ako prvostupňový orgán dočasne pozastavil výkon funkcie exekútorky s poukazom na § 222 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. s tým, že po dobu pozastavenia nesmie vykonávať činnosť podľa Exekučného poriadku. Proti tomuto rozhodnutiu podala dňa 29.01.2008 rozklad, na základe ktorého dňa 10.03.2008 minister spravodlivosti ako vedúci ústredného orgánu štátnej správy ako druhostupňový správny orgán vydal rozhodnutie, ktorým ňou podaný rozklad zamietol a potvrdil rozhodnutie o pozastavení výkonu funkcie. Dňa 11.04.2008 podala preto na Krajský súd v Bratislave žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, ktorou sa domáhala zrušenia rozhodnutí o rozklade, aj o pozastavení výkonu funkcie a to pre ich nezákonnosť. Krajský súd dňa 04.12.2009 vyhlásil rozsudok sp. zn. 4S 7/2008, ktorým rozhodnutie o rozklade zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 31.12.2009. Zrušenie rozhodnutia o rozklade súd odôvodnil s poukazom na § 250j ods. 2 písm. c/, d/ a e/ Občianskeho súdneho poriadku nedostatočným zistením skutkového stavu a nepreskúmateľnosťou pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov a zistením vady, ktorá

mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podalo Ministerstvo spravodlivosti ako druhostupňový orgán odvolanie a dňa 27.10.2010 Najvyšší súd Slovenskej republiky vydal uznesenie, ktorým odvolanie MS SR odmietol. Žalobkyňa ďalej uviedla, že sa viacnásobne na MS SR domáhala urýchlenia veci a rozhodnutia o zrušení rozhodnutia o pozastavení výkonu funkcie (05.11.2010, 04.02.2011, 06.04.2011 a 19.05.2011). Následne dňa 31.05.2011 ministerka spravodlivosti ako druhostupňový orgán vydala rozhodnutie, ktorým rozhodnutie o pozastavení výkonu funkcie zrušila a vec vrátila prvostupňovému orgánu na opätovné prejednanie a rozhodnutie, t. j. „nové rozhodnutie o rozklade“, pričom po ďalších urgenciách žalobkyne minister spravodlivosti C. ako prvostupňový orgán vydal dňa 12.06.2012 rozhodnutie, ktorým správne konanie o pozastavení výkonu funkcie zastavil. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.06.2012.

3. Na základe uvedeného dňa 03.12.2012 žalobkyňa doručila na MS SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku v sume 71.638,88,-eur, pričom do dňa podania žaloby MS SR nárok neuhradilo, ani sa k žiadosti nevyjadriilo. Žalobkyňa ďalej uviedla, že svojho nároku sa domáha titulom nezákonného rozhodnutia a to rozhodnutia o pozastavení výkonu funkcie z 15.01.2008 (proti ktorému podala riadny opravný prostriedok), v spojení s rozhodnutím o zamietnutí rozkladu z 10.03.2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10.03.2008, a ktoré bolo rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zrušené pre nezákonnosť, čo vyplýva z celého konania, bez nutnosti výslovného konštatovania vo výroku. S poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4MCdo 15/2009 zároveň žalobkyňa uviedla, že nakoľko sa v rámci správneho a ani dokonca disciplinárneho konania vina zo spáchania závažných disciplinárnych previnení nepreukázala a vzhľadom na skutočnosť, že v správnom konaní neboli zadovážené žiadne dôkazy, z ktorých by vyplynulo, že prvostupňový správny orgán si v čase vydania rozhodnutia o pozastavení výkonu funkcie urobil, alebo mohol urobiť „predbežný“ záver o správnosti aplikácie inštitútu pozastavenia výkonu funkcie, považuje za vhodné a konformné so závermi NS SR vyslovenie názoru, že hoci rozhodnutie o zastavení správneho konania neobsahuje výslovné konštatovanie nezákonnosti rozhodnutia o pozastavení výkonu funkcie, možno ho za také považovať, resp. ho možno považovať za rozhodnutie potvrdzujúce neopodstatnenosť a nezákonnosť začatia správneho konania o pozastavení výkonu funkcie ako takého. Žalobkyňa tiež poukázala na nesprávny úradný postup, spočívajúci v prieťahoch vo veci, keďže NS SR dňa 27.10.2010 vydal uznesenie, ktorým odvolanie druhostupňového správneho orgánu odmietol. Žalobkyňa viackrát urgovala urýchlené konanie vo veci, pričom 31.03.2011 jej bolo doručené zo strany druhostupňového orgánu oznámenie o predĺžení lehoty na rozhodnutie v zmysle § 49 ods. 2 Správneho poriadku, avšak v tomto oznámení chýbal dôvod, pre ktorý nebolo možné rozhodnúť v zákonných lehotách, aj keď si to uvedené ustanovenie Správneho poriadku vyžaduje. Po ďalších urgenciách z jej strany dňa 31.5.2011 vydala ministerka spravodlivosti nové rozhodnutie o rozklade, t. j. takmer po polroku od uznesenia NS SR a to bez toho, aby druhostupňový orgán vykonal doplnenie dokazovania, resp. vysvetlil, v čom spočívala právna zložitnosť posudzovaného prípadu, ktorou bolo odôvodnené oznámenie o predĺžení lehoty z 31.03.2011. Takisto až dňa 12.06.2012 minister spravodlivosti zastavil správne konania, pričom ani na základe viacerých urgencií neuviedol dôvod, pre ktorý rozhodol až po vyše roku od vydania nového rozhodnutia o rozklade. Ak by správne orgány dodržali zákonné lehoty, nevznikla by jej škoda v takom rozsahu. Výšku uplatnenej škody odôvodnila tým, že podľa §17 ods. 1 Exekučného poriadku musí mať exekútor zástupcu - aj pre prípad pozastavenia výkonu funkcie. Do pozastavenia výkonu žalobkyňa nemala zástupcu určeného, určila jej ho Slovenská komora exekútorov dňa 20.3.2008 na základe rozhodnutia o pozastavení výkonu v spojení s rozhodnutím o rozklade, a to C.. G. N.. Doručením rozhodnutia C.. N. začalo jeho zastupovanie a ona už nemohla vykonávať sama exekučnú činnosť. Zastupovanie končí momentom, keď zaniknú dôvody, pre ktoré vzniklo (§17 ods. 3 Ex. por.). Dôvodom zastupovania bolo rozhodnutie o pozastavení výkonu, to bolo zrušené až novým rozhodnutím o rozklade z 31.05.2011, resp. až právoplatným skončením správneho konania dňa 15.06.2012, keďže až potom MS SR začalo rozosielať na exekučné súdy vyznamenania o právoplatnom skončení konania o pozastavení výkonu funkcie. Až potom mohla konať sama. V období od marca 2008 do júna 2012 mala ustanovených dvoch zástupcov: v období marec 2008-apríl 2010 ju zastupoval C.. N. a následne od mája 2010 do júna 2012 ju zastupovala C.. N.. Počas zastupovania uvedeným zástupcom uhrádzala za zastupovanie paušálnu odmenu fakturovanú za jednotlivé mesiace a to spolu v sume 65.047,88 eur, čím došlo k zmenšeniu jej majetku a teda ku skutočnej škode. Zároveň si žalobkyňa v zmysle § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. uplatnila aj náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré jej vznikli v súvislosti so správnym konaním o pozastavení výkonu funkcie a súdnym konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správnych orgánov. Na zastupovanie v uvedených konaniach splnomocnila advokátsku kanceláriu, pričom za poskytnuté právne služby jej bola vystavená faktúra 085/2012 na celkovú sumu 14.112,7 eur s DPH, ktorú uhradila dňa 07.08.2012. Z tejto faktúry na právne

služby poskytnuté v rámci správneho konania o pozastavení výkonu funkcie a súdneho konania o žalobe prislúcha 42 hod. a 15 min., čo predstavuje 6.591,- eur s DPH. Spolu si teda uplatnila sumu 71.638,88 eur (65.047,88 + 6.591,-). Zároveň žalobkyňa uviedla, že vyššie uvedenú sumu si uplatnila voči žalovanému v žiadosti o predbežné prerokovanie doručenej dňa 03.12.2012 a poskytla mu na splnenie záväzku 1-mesačnú lehotu. Keďže v uvedenej lehote nebola suma uhradená, žalovaný sa dostal nasledovným dňom, t. j. 04.01.2013 do omeškania a preto jej vznikol aj nárok na úroky z omeškania zo žalovanej sumy, a to v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., t. j. vo výške 8,75 % ročne. Tiež uviedla, že dňa 03.12.2012 doručila na MS SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, dňa 05.04.2013 ju MS SR vyzvalo na doplnenie listín (písomných dohôd uzavretých medzi ňou a jej zástupcami C.. N. a C.. N.). Tieto listiny doplnila 06.05.2013, pričom MS SR do podania žaloby nijako nereagovalo.

4. Rozsudku Mestského súdu Bratislava IV č. k. B1-20C/1/2013-639 zo dňa 08. decembra 2023 predchádzal rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 20C/1/2013-517 zo dňa 21. januára 2020, v ktorom súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 65.047,88 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 65.047,88 eur od 04.06.2013 do zaplatenia, druhým výrokom žalobu vo zvyšku zamietol a tretím výrokom priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 81,6 %. Okresný súd Bratislava I v tomto rozsudku uviedol, že vo vzťahu k nároku na náhradu škody spočívajúcej v zmenšení majetku žalobkyne v dôsledku vyplatených platieb zastupujúcemu exekútorovi považoval všetky podmienky vyžadované zákonom č. 514/2003 Z. z. za splnené a preukázané, pričom splnenie týchto podmienok v rozsudku aj odôvodnil. Nárok na náhradu škody spočívajúcej v nákladoch na právne zastúpenie žalobkyni nepriznal, pretože dospel k záveru, že žalobkyňa si mohla uplatniť len tarifnú a nie hodinovú odmenu, nakoľko v prípade hodinovej odmeny nie je možná verifikácia účelne vynaložených trov. Obe sporové strany sa proti tomuto rozhodnutiu odvolali a vo veci rozhodoval Krajský súd v Bratislave.

5. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 14Co/111/2020-599 zo dňa 14.03.2023 rozhodol tak, že rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 20C/1/2013-517 zo dňa 21. januára 2020 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd skonštatoval, že rozhodnutie č. 716/2761/2008-41 zo dňa 15.01.2008, ktorým bol žalobkyni dočasne pozastavený výkon funkcie exekútorke, nebolo zrušené ako právoplatné v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ale v rámci odvolacieho konania. Až druhostupňové rozhodnutie ministra spravodlivosti SR č. 716/2008-41/RK zo dňa 10.03.2008 možno považovať za nezákonné, nakoľko na základe žaloby Krajský súd v Bratislave rozsudkom 4S 7/2008-51 zo dňa 04.12.2009 rozhodnutie žalovaného zo dňa 10.03.2008 zrušil podľa § 250 ods. 2 písm. c), d) a e) OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Odvolací súd teda zastával názor, že súd prvej inštancie rozhodol nesprávne, keď za nezákonné rozhodnutie považoval aj prvostupňové rozhodnutie č. 716/2761/2008-41 zo dňa 15.01.2008, a navyše svoje rozhodnutie aj nedostatočne odôvodnil. Ďalej odvolací súd rozhodol, že za vzniknutú škodu nemožno považovať náhrady vyplácané žalobkyňou zastupujúcim exekútorom, ktoré si s nimi žalobkyňa dohodla osobitnou dohodou, a tým nemožno ani hovoriť o vzniku škody, ktorá je v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci. Súd prvej inštancie nepostupoval správne ani pokiaľ žalobkyni v situácii, keď sa s advokátom dohodla na inej ako tarifnej odmene, neskúmal účelnosť vynaložených nákladov, za ktoré by mu patrila náhrada vo výške tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby. Na základe uvedeného odvolací súd zastával názor, že závery súdu prvej inštancie vychádzajú z neúplne zisteného skutkového stavu veci a nepreskúmateľnosti rozhodnutia, čo odôvodňovalo porušenie práva na spravodlivý súdny proces. V novom konaní mal súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, posúdiť dôvodnosť podanej žaloby a preskúmať splnenie zákonných požiadaviek na priznanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.; v závislosti od výsledkov dokazovania ustáliť skutkový stav potrebný pre rozhodnutie a závery o skutkových zisteniach a právnom posúdení veci odôvodniť spôsobom zodpovedajúcim ust. § 220 ods. 2 CSP tak, aby obsahovalo dostatok dôvodov a aby bolo aj preskúmateľné v prípadnom odvolacom konaní.

6. V novom konaní súd prvej inštancie rozhodol, že žalovaný je do tridsiatich dní od právoplatnosti rozsudku povinný zaplatiť žalobkyni sumu 514,81 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 514,81 eur od 04.06.2013 do zaplatenia, vo zvyšku žalobu zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Súd prvej inštancie opätovne preskúmal nárok žalobkyne. Zaoberal sa splnením podmienky v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., a to povinnosti predbežne prerokovať nárok na náhradu škody s príslušným orgánom, nakoľko v zmysle § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003

Z. z. môže poškodený požadovať pri uplatnení svojho nároku na súde úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Žalobkyňa preukázala podanie písomnej žiadosti o predbežné prerokovanie tomuto orgánu dňa 28.11.2012, túto podmienku teda splnila.

7. Súd prvej inštancie ďalej znovu preskúmal splnenie ostatných predpokladov na vznik nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., pričom prvým je existencia nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Tento predpoklad je v konaní naplnený, pretože v prípade druhostupňového rozhodnutia ministra spravodlivosti SR č. 716/2008-41/RK zo dňa 10.03.2008 ide nepochybne o rozhodnutie, ktoré bolo zrušené pre jeho nezákonnosť. Rovnaký právny názor vyjadril aj odvolací súd, ktorý druhostupňové rozhodnutie ministra spravodlivosti označil za nezákonné. Pokiaľ išlo o prvostupňové rozhodnutie ministra spravodlivosti SR o dočasnom pozastavení funkcie exekútorky č. 716/2761/2008-41 zo dňa 15.01.2008, súd prvej inštancie v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu skonštatoval, že toto rozhodnutie nebolo možné pokladať za nezákonné v zmysle ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., pretože nebolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom, ale bolo formálne zrušené až v riadnom konaní o opravnom prostriedku.

8. Ďalej súd prvej inštancie skúmal existenciu škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, pričom najskôr sa zaoberal nárokom na náhradu škody spočívajúcej v uhrádzaní platieb zastupujúcim exekútorom. V konaní bolo preukázané, že dňa 10.03.2008 bol druhostupňovým správnym orgánom zamietnutý žalobkyňou podaný rozklad proti rozhodnutiu o pozastavení výkonu funkcie súdnej exekútorky zo dňa 15.01.2008 a toto rozhodnutie bolo potvrdené. Slovenská komora exekútorov ustanovila dňom 20.03.2008 do funkcie zástupcu žalobkyne C. G. N. a žalobkyňa s ním uzavrela dňa 21.03.2008 Dohodu o podmienkach zastupovania súdneho exekútora počas pozastavenia výkonu funkcie. Po úmrtí menovaného Slovenská komora exekútorov dňa 15.04.2010 ustanovila do funkcie zástupkyne žalobkyne C. B.. Q. N., s ktorou žalobkyňa uzavrela Dohodu o podmienkach zastupovania súdneho exekútora počas pozastavenia výkonu funkcie dňa 16.04.2010. Súd prvej inštancie sa v otázke vymedzenia obdobia pozastavenia výkonu funkcie stotožnil s argumentáciou žalobkyne a ustálil, že žalobkyňa mala pozastavený výkon funkcie od vydania rozhodnutia o rozklade dňa 10.03.2008 až do právoplatnosti rozhodnutia o skončení správneho konania dňa 15.06.2012.

9. Následne súd prvej inštancie posudzoval splnenie ďalšej podmienky na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ktorou je samotný vznik majetkovej škody počas trvania dôsledkov nezákonného rozhodnutia, a teda počas obdobia, kedy mala žalobkyňa pozastavený výkon funkcie exekútorky. V súlade s právnymi závermi odvolacieho súdu súd prvej inštancie skonštatoval, že v danom prípade nejde o majetkovú škodu. Odkázal pritom na vyčerpávajúce vysvetlenie odvolacieho súdu, prečo platby vyplatené zastupujúcim exekútorom nemožno považovať za škodu na strane žalobkyne.

10. Žalobkyňa sa v konaní domáhala aj náhrady škody spočívajúcej v trovách právneho zastúpenia v konaniach súvisiacich s nezákonným rozhodnutím. Súd prvej inštancie skúmal splnenie podmienok na náhradu tejto požadovanej škody. Žalobkyňa v konaní žiadala uhradiť náhradu trov konania na základe časti faktúry Advokátskej kancelárie C.. D. G. č. 085/2012 zo dňa 01.08.2012, resp. na základe prehľadu vykonaných úkonov priloženého k tejto faktúre. Išlo o úkony celkovo v rozsahu 42 hod. a 15 minút, čo pri dohodnutej hodinovej sadzbe 130,-eur bez DPH predstavovalo sumu 5.392,50 eur bez DPH. Nárok na náhradu trov konania je vo výške tarifnej odmeny ustanovenej vyhláškou č. 655/2004 Z. z., a nie vo výške prípadnej zmluvnej odmeny. Preto súd prvej inštancie nemohol žalobkyňi priznať žalovanú sumu dohodnutej a vyplatenej odmeny, ale preskúmal dôvodnosť a účelnosť jednotlivých úkonov právnej pomoci a následne žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania prislúchajúcu týmto úkonom v zmysle tarifnej odmeny podľa vyhlášky. Prehľad jednotlivých priznaných položiek a ich výšky súd prvej inštancie uviedol vo forme tabuľky v odseku 39 a nižšie, pričom žalobkyňi nepriznal úkony zo dňa 10.04.2008, 04.12.2009 a 19.01.2020, nakoľko išlo o vypracovanie a podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra spravodlivosti SR na Krajský súd v Bratislave, o prípravu na pojednávanie na Krajskom súde v Bratislave a následné vypracovanie a podanie vyjadrenia k odvolaniu žalovaného proti rozsudku tohto súdu. Prvý úkon bol súčasťou konania na súde prvého stupňa a náhrada trov za všetky úkony na tomto súde bola žalobkyňi už priznaná v rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4S 7/2008-51. Súd prvej inštancie žalobkyňi nepriznal ani úkony označené ako „porady s klientom, resp. s C. F. D.“, „štúdium spisu vedeného Ministerstvom spravodlivosti“ alebo „vypracovanie a podanie listu ministerke spravodlivosti SR“, pretože tieto vyhodnotil ako neúčelné. Súd prvej inštancie

teda žalobkyni priznal náhradu trov za ostatné úkony, pretože tieto vyhodnotil ako účelne vynaložené. Trovy priznal vrátane v danom čase platnej DPH, spolu s režijným paušálom. Celkovo bola žalobkyni priznaná suma 514,81 eur za 7 úkonov právnej služby.

11. Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, žalobkyňa mala v zmysle § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, resp. v zmysle § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok domáhať sa voči žalovanému zaplata úrokov z omeškania. Žalobkyňa úroky požadovala od 04.01.2013, v zmysle § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. však nárok na úrok z omeškania vzniká odo dňa oznámenia, že príslušný orgán náhradu škody neuspokojí, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie návrhu. Táto lehota plynula od 03.12.2012 do 03.06.2013, a keďže príslušný orgán nezaslal žalobkyni zákonom vyžadované oznámenie, žalovaný sa dostal do omeškania deň nasledujúci po konci lehoty. Súd prvej inštancie tak úroky z omeškania priznal odo dňa 04.06.2013. Vo zvyšnej časti, ako aj pokiaľ ide o dobu priznania úrokov z omeškania, aj pokiaľ ide o ich výšku, súd prvej inštancie žalobu zamietol.

12. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a trovy konania priznal stranám podľa úspechu v konaní. V konaní bol na viac ako 99 % úspešný žalovaný, ktorý by mal právo na priznanie trov konania v rozsahu rozdielu úspechu oboch strán. Keďže však žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli, súd prvej inštancie rozhodol, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

13. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie žalobkyňa aj žalovaný. Žalovaný podal odvolanie v časti prvého výroku, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu škody v sume 514,81 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 514,81 eur od 04.06.2013 do zaplata, a to do 40 dní od právoplatnosti rozsudku, z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov v nesprávnom skutkovom zistení, teda z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza nesprávneho právneho posúdenia veci, teda z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, pričom ako nezákonné rozhodnutie vyhodnotil druhostupňové rozhodnutie ministra spravodlivosti SR č. 716/2008-RK zo dňa 10.03.2008. Žalovaný sa s týmto záverom nestotožnil, pretože i keď označené rozhodnutie bolo zrušené, nenapĺňa pojmové znaky nezákonného rozhodnutia, s ktorým je spojený vznik práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Zo strany ministerstva spravodlivosti nebolo v rámci disciplinárneho konania vydané žiadne nezákonné rozhodnutie, ktoré by spĺňalo podmienky podľa § 5 a § 6 zákona č. 514/2003 Z. z.; druhostupňové rozhodnutie ministra spravodlivosti SR č. 716/2008-41/RK zo dňa 10.03.2008 nenapĺňa pojmové znaky nezákonného rozhodnutia. Žalovaný poukazoval na skutočnosť, že pre prijatie záverov o existencii nezákonného rozhodnutia je nevyhnutné prihliadať i na ďalšie konanie po zrušení rozhodnutia. Typická situácia, kedy nebude splnená podmienka existencie nezákonného rozhodnutia nastáva, ak je rozhodnutie zrušené z formálnych dôvodov alebo pre nedostatočné odôvodnenie, no v ďalšom konaní po zrušení rozhodnutia príslušný orgán čo do výroku rozhodne rovnako, ako v prípade zrušeného rozhodnutia. Aj v prípade žalobkyne tomu bolo rovnako, pretože vyššie označené druhostupňové rozhodnutie ministra spravodlivosti bolo zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 7/2008-51 zo dňa 04.12.2009, teda ide o formálne zrušené právoplatné rozhodnutie, napokon ale v časti konania o pozastavení výkonu funkcie bolo konanie ukončené zastavením konania, a to rozhodnutím ministra spravodlivosti č. 04519/2012/52 zo dňa 12.06.2012, z dôvodu aktuálneho stavu disciplinárneho konania, z ktorého dôvodu minister spravodlivosti prijal záver, že v danom štádiu predmetnej veci pozastavenie výkonu funkcie súdneho exekútora sa nejaví ako opodstatnené z pohľadu účelu dočasného pozastavenia výkonu funkcie. Teda výsledok konania nepreukázal, že by k pozastaveniu funkcie súdneho exekútora dôjsť nemalo. Vo veci došlo ku konečnému rozhodnutiu o pozastavení výkonu funkcie súdneho exekútora zastavením konania nie z dôvodu, že k dočasnému pozastaveniu výkonu funkcie súdneho exekútora dôjsť nemalo, ale z dôvodu, že z pohľadu účelu inštitútu dočasného pozastavenia výkonu funkcie súdneho exekútora a s ohľadom na aktuálny stav disciplinárneho konania v čase zastavenia konania rozhodnutím č. 04519/2012/52 zo dňa 12.06.2012 dočasné pozastavenie sa už nejavilo ako opodstatnené. Podmienka existencie nezákonného rozhodnutia, s ktorým je spojený vznik škody a právo na jej náhradu, v tomto prípade by bola naplnená vtedy, ak by k zastaveniu konania došlo z dôvodu, že vôbec neboli splnené podmienky pre vydanie rozhodnutia o dočasnom pozastavení výkonu funkcie súdneho exekútora, resp. že by minimálne v akomkoľvek predchádzajúcom zrušujúcom

rozhodnutí bol konštatovaný obdobný záver. Žalovaný mal teda za to, že pri prijímaní záverov o existencii nezákonného rozhodnutia súd prvej inštancie nesprávne právne vec posúdil.

14. Žalovaný tvrdil, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, ak žalobkyni priznal náhradu škody spočívajúcej v odmene za úkony, ku ktorým došlo pred vydaním rozhodnutia, ktoré súd prvej inštancie posúdil ako nezákonné rozhodnutie, teda ku ktorým došlo pred dňom 10.03.2008. Ide konkrétne o úkony z dní 20.01.2008 a 29.01.2008. Ak ako nezákonné rozhodnutie bolo vyhodnotené rozhodnutie zo dňa 10.03.2008, ako škoda, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s týmto nezákonným rozhodnutím nemôže byť vyhodnotené zmenšenie majetku spojené s tým, že žalobkyňa zaplatila trovy právneho zastúpenia za úkony vykonané pred vydaním nezákonného rozhodnutia. Žalovaný uviedol, že samotná skutočnosť, že § 18 zákona č. 514/2003 Z. z. výslovne hovorí, že náhrada škody zahŕňa i náhradu trov konania, ešte neznamená, že pri priznávaní náhrady škody spočívajúcej v trovách konania nie je potrebné skúmať existenciu príčinnej súvislosti ako jednu zo zákonných podmienok zodpovednosti štátu za škodu. Žalovaný tvrdil, že súd nesprávne postupoval i pri úkonoch z dní 28.01.2011, 05.04.2011, 18.05.2011, 11.11.2011 a 04.06.2012. Súd prvej inštancie celkom jednoznačne uviedol, že žalobkyni priznáva náhradu škody spočívajúcej v trovách, ktoré jej vznikli v správnom konaní o pozastavení výkonu funkcie súdneho exekútora. Označené úkony však vôbec nepredstavujú úkony vykonané pri zastupovaní v správnom konaní. Trovami správneho konania nie sú náklady na právne zastúpenie pri úkonoch, pri ktorých účastník urguje správny orgán, aby bezodkladne rozhodol. Ak súd prvej inštancie postupoval opačne, nesprávne právne vec posúdil. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alebo zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalobkyni nárok na náhradu trov konania neprizná.

15. Žalobkyňa sa odvolala proti výroku II., t. j. proti časti, ktorou súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti žalovanej istiny a úroku z omeškania. Podané odvolanie odôvodnila tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§365 ods. 1 písm. b) CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Namietala v prvom rade nesprávny právny názor vyjadrený v uznesení odvolacieho súdu zo dňa 14.03.2023, č. k. 14Co/111/2020-599, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok vtedajšieho Okresného súdu Bratislava I zo dňa 21.01.2020, č. k. 20C/1/2013-517 v celom rozsahu a vrátil vec Okresnému súdu Bratislava I ako príslušnému prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Závery odvolacieho súdu, na ktoré odkazuje súd prvej inštancie pri ďalšom posudzovaní splnenia podmienok na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., považovala žalobkyňa za nesprávne, nelogické a arbitrárne. Podľa názoru žalobkyne, právny záver odvolacieho súdu, podľa ktorého ust. § 17 ods. 3 Exekučného poriadku nepredpokladá možnosť zmenšenia majetku zastupovaného súdneho exekútora, nie je správny. Už z jazykového výkladu daného zákonného ustanovenia je zrejmé, že formulácia „podiel zástupcu na odmene zastupovaného exekútora“ predpokladá zmenšenie odmeny dotknutého súdneho exekútora o tento podiel na svojej odmene.

16. Podľa žalobkyne je rozhodnutie zo dňa 10.03.2008 svojou podstatou rozhodnutím sankčnej povahy, ktoré môže byť vydané iba pri splnení zákonom presne určených podmienok a ktoré sa nesporne týka základných práv a slobôd dotknutého súdneho exekútora. V priamej súvislosti s pozastavením výkonu funkcie žalobkyne ako súdnej exekútorke sa aplikoval § 17 ods. 1 Exekučného poriadku, a to ustanovenie zástupcu žalobkyni ako súdnej exekútorke, pričom tento zástupca mal súčasne nárok na podiel na odmene zastupovanej exekútorke. Dôrazne odmietla tvrdenie súdu prvej inštancie, resp. odvolacieho súdu, že sa vo vzťahu k podielu na odmene zastupovaného exekútora môže jednať o tzv. ekvivalent zodpovednosti, keďže takýto právny inštitút Exekučný poriadok ani nepozná. Súdnemu exekútorovi v prípade zastupovania vznikne skutočná škoda v podobe zmenšenia jeho majetkovej sféry v rozsahu tých peňažných prostriedkov, ktoré zodpovedali podielu jeho zástupcu na odmene počas obdobia jeho zastupovania. V prípade žalobkyne sa jednalo o zastupovanie od marca 2008 do júna 2012, t. j. počas trvania pozastavenia výkonu funkcie súdnej exekútorke. Žalobkyňa trvala na tom, že jej vznikol nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom preukázala vznik škody v podobe zmenšenia jej majetkovej sféry v rozsahu úhrad peňažných prostriedkov zástupcom počas obdobia zastupovania od marca 2008 do júna 2012.

17. Žalobkyňa v súvislosti s náhradou trov právneho zastúpenia uviedla, že súd prvej inštancie nijako neodôvodnil námietku týkajúcu sa právnej istoty vyplývajúcej z jednoznačného znenia prechodných ustanovení, t. j. § 27b ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom a účinnom od 01.01.2013. Podľa mandátnej zmluvy o poskytovaní právnych služieb uzavretej medzi advokátskou kanceláriou C.. D. Malicha a žalobkyňou mal právny zástupca žalobkyne nárok na zmluvnú hodinovú odmenu. Štandardný postup podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. je neaplikovateľný na správne konanie, nakoľko v tomto sa nerozhoduje o náhrade trov konania a správny poriadok ani nemá príslušné ustanovenia, ktorými by sa dala náhrada trov konania verifikovať. Dôvodnosť vynaložených trov právneho zastúpenia žalobkyne bola preukázaná o. i. tým, že všetky právne služby poskytnuté žalobkyňi jej právnym zástupcom boli vynaložené účelne a hospodárne, čo dokladá aj jej úspech v oboch doposiaľ právoplatne skončených konaniach. Nesúhlasila ani s tvrdením súdu prvej inštancie, že niektoré úkony právnej služby sú v rozpore s vyhláškou č. 655/2004 Z. z., keďže táto uplatňuje iba demonštratívny výpočet jednotlivých úkonov a pri nepriznaných úkonoch sa jednalo o účelne vynaložené úkony, čo súd prvej inštancie riadne neposudzoval pred vydaním rozsudku. Právny názor súdu prvej inštancie týkajúci sa neprípustnosti hodinovej odmeny pri posudzovaní nárokov žalobkyne považovala za neaplikovateľný vo vzťahu k posúdeniu právnych úkonov, ktoré právny zástupca žalobkyne vykonal pri jej zastupovaní v správnom konaní. V prípade zastupovania klienta advokátom v správnom konaní sa vo vyhláške č. 655/2004 Z. z. neupravuje žiaden druh tarifnej odmeny, preto je iba na dohode klienta a advokáta voľba druhu odmeny, či už tarifná, zmluvná, podielová, paušálna alebo kombinovaná. Odmietala automatickú aplikáciu záverov rozhodnutí súdov vydaných vo vzťahu k trestnému konaniu na trovy právneho zastúpenia uplatnené v rámci žaloby, pri ktorých sa jednalo o zastupovanie v správnom konaní o pozastavenie výkonu funkcie súdneho exekútora a o zastupovanie v súdnom konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správnych orgánov. Záverom taktiež upozornila na nedostatočné odôvodnenie súdu prvej inštancie, ktorý sa v rozsudku nedostatočne vyrovnal s tvrdeniami žalobkyne a právnymi závermi odvolacieho súdu v uznesení, a to vo vzťahu k zamietajúcejmu výroku II., ktorým boli zamietnuté nároky žalobkyne v časti žalovanej istiny a v časti úroku z omeškania, vydanému bez ohľadu na špecifickú povahu prípadu. Samotný súd prvej inštancie uviedol v odôvodnení rozsudku, že žalobkyňa nepreukázala vznik škody v časti uplatnenej istiny a jej príslušenstva, čo malo za následok zamietnutie žaloby, avšak zároveň na inom mieste odôvodnenia potvrdil viaceré dôvody, resp. podmienky pre priznanie žalovaného nároku, ktoré žalobkyňa splnila napriek procesnej obrane žalovaného, z čoho vyplýva nejasnosť a vnútorná rozpornosť odôvodnenia rozsudku v napadnutej časti. Navrhla, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a vydal rozsudok, ktorým mení rozsudok Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 08.12.2023, č. k. B1-20C/1/2013-639, v napadnutom rozsahu tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi sumu 71.124,07 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % p. a. zo sumy 71.124,07 eur od 04.06.2013 do zaplataenia. Zároveň žiadala náhradu prvostupňového aj odvolacieho konania v plnom rozsahu.

18. Žalobkyňa sa vyjadrila k odvolaniu žalovaného, pričom odvolanie považovala za nedôvodné a vecne nesprávne. V nadväznosti na jeho argumentáciu, ktorou spochybňuje existenciu nezákonného rozhodnutia ako predpokladu vzniku zodpovednosti štátu za škodu, zopakovala, že v konaní pred súdom prvej inštancie považuje za jednoznačne preukázanú existenciu nezákonného rozhodnutia podľa zákona č. 514/2003 Z. z., a to rozhodnutie ministra spravodlivosti zo dňa 10.03.2008, ktorým tento rozhodol o rozklade žalobkyne tak, že ho zamietol a potvrdil rozhodnutie ministerstva spravodlivosti vydané dňa 15.01.2008, o pozastavení výkonu funkcie žalobkyne ako súdnej exekútorky. K tvrdeniu žalovaného, že pri vyhodnotení znakov nezákonného rozhodnutia podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je údajne nevyhnutné prihliadať i na ďalšie konanie po zrušení rozhodnutia, zdôraznila, že v rámci celého konania o pozastavení výkonu funkcie žalobkyne ako súdnej exekútorky bolo, po zrušení rozhodnutia, prijatých viacero zrušujúcich rozhodnutí, pričom na záver bolo celé konanie zastavené. Aj uvedené rozhodnutie o zastavení konania má pritom podľa žalobkyne, s odkazom na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenie sp. zn. 4MCdo/15/2009) rovnaké dôsledky ako zrušenie rozhodnutia pre nezákonnosť. Žalobkyňa dodala, že súbežne voči nej vedené disciplinárne konanie na Slovenskej komore exekútorov bolo zastavené, pričom nebola konštatovaná žiadna disciplinárna zodpovednosť žalobkyne. Tvrdenie žalovaného, že v prípade rozhodnutia ide o formálne zrušené právoplatné rozhodnutie a teda nešlo o nezákonné rozhodnutie vo vlastnom zmysle slova, je v priamom rozpore so znením a účelom ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ktoré nijakým spôsobom nerozlišuje medzi formálnym či iným dôvodom pre napadnutie konkrétneho rozhodnutia, ale posudzuje iba to, či dané rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť konštatovanú príslušným

orgánom verejnej moci. Argumentáciu žalovaného, že pri posudzovaní výšky predmetnej škody sa malo postupovať výlučne formalisticky a podľa prísnej časovej súslednosti odmietala a v tomto smere považovala rozsudok súdu prvej inštancie za riadne odôvodnený a jeho závery za logické a správne. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že predmetné trovy konania jej vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie v súlade s ust. § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z., t. j. v konaní o postavení výkonu funkcie súdnej exekútorky. Na základe uvedeného bola žalobkyňa toho názoru, že sú splnené podmienky na to, aby odvolací súd odmietol podané odvolanie žalovaného, potvrdil rozsudok v rozsahu napadnutom odvolaním žalovaného a zároveň vyhovel podanému odvolaniu žalobkyne tak, že zmení rozsudok v rozsahu napadnutom žalobkyňou, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti žalovanej istiny a súvisiaceho príslušenstva, a že rozhodne o nároku na náhradu trov konania v prospech žalobkyne v rozsahu 100 %.

19. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu a ani odvolanie žalovaného nie sú dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

20. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne a právne správny, je výsledkom vykonaného dokazovania, a ako taký ho odvolací súd potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2 CSP). Odvolatelia v podaných odvolaniach neuvádzali podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní.

21. V prejednávanej veci sa súd prvej inštancie náležite zaoberal posúdením dôvodnosti žaloby z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobkyňa preukazovala dôvodnosť svojej žaloby a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaný bránil proti žalobkyňou uplatňovanému nároku, správne zameral svoje dokazovanie na zisťovanie všetkých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia danej veci, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán, z obsahu spisu vyplynuli počas konania najavo, následne tieto, v súlade so zásadou voľného hodnotenie dôkazov (čl. 15 CSP v spojení s § 191 CSP) správne vyhodnotil, a dospel tak k správnym skutkovým záverom, z ktorých vyvodil aj správne právne závery.

22. Žalobkyňa sa proti žalovanému prostredníctvom žaloby domáhala zaplatenia sumy vo výške 71.638,88 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 04.01.2013 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania, a to titulom náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

23. Súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 514,81 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 514,81 eur od 04.06.2013 do zaplatenia, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. Súdom prvej inštancie priznaná suma predstavuje náhradu škody spočívajúcu v účelne vynaložených trovách konania, pričom sa jedná o 7 úkonov právnej pomoci (2 x 57,87 eur + 2 x 6,31 eur + 5 x 68,40 eur + 5 x 8,89 eur).

24. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

25. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

26. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

27. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

28. Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

29. Podľa § 17 ods. 1 až 5 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), v znení účinnom do 08.08.2012, Po vymenovaní do funkcie exekútora komora určí exekútorovi na jeho návrh zástupcu pre prípad choroby, dovolenky alebo z iných vážnych dôvodov, pre ktoré exekútor nemôže vykonávať svoju funkciu viac ako 30 dní. Komora určí exekútorovi zástupcu aj vtedy, ak ho sám nenavrhol do jedného mesiaca od vymenovania do funkcie exekútora, ako aj v prípade pozastavenia výkonu funkcie exekútora. Komora zároveň určí výšku podielu zástupcu na odmene zastupovaného exekútora. (2) Komora ustanoví zástupcu z exekútorov. (3) Zastupovanie sa začína tým dňom, keď sa zástupca dozvie o skutočnostiach podľa odseku 1, a končí sa, ak zaniknú dôvody, pre ktoré vzniklo. (4) Kým zastupovanie trvá, nemôže zastupovaný exekútor vykonávať exekučnú činnosť. Zástupca exekútora zodpovedá za škodu podľa § 33. (5) Zástupca exekútora je oprávnený disponovať s osobitným bankovým účtom exekútora, ktorého zastupuje, ak zastupovanie trvá viac ako 30 dní.

30. Podľa Komentára k tomuto zákonnému ustanoveniu: Komora pri každom zástupcovi (bez zreteľa na spôsob jeho ustanovenia) zároveň určí výšku jeho podielu na odmene zastupovaného exekútora. Ustanovenie zástupcu bez návrhu exekútora a určenie výšky podielu zástupcu na odmene exekútora sú závažnými rozhodnutiami, ktoré zasahujú do práv a povinností exekútora aj zástupcu. Toto ustanovenie a určenie podielu na odmene sú výsledkom rozhodovania orgánu záujmovej samosprávy - Slovenskej komory exekútorov. Ide o rozhodnutia, ktoré zasahujú do oprávnení (povinností) exekútora a zástupcu. Z tejto stručnej charakteristiky možno vyvodit', že rozhodnutia komory (prezídia) o ustanovení zástupcu proti vôli (bez návrhu) exekútora a o určení výšky podielu zástupcu na odmene exekútora sú rozhodnutiami správneho orgánu, ktoré podliehajú preskúmaniu v správnom súdnictve.

31. Nezákonné rozhodnutie, resp. nezákonnosť rozhodnutia môže byť tak rôzna, že jeho zovšeobecnené vyjadrenie v definícii ako i zovšeobecňujúci popis naráža na neprekonateľné prekážky. Preto otázka, či bolo vydané nezákonné rozhodnutie sa bude vždy posudzovať so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 103/2011 zo dňa 30.04.2013). Ústavný súd poukazuje na to, že neexistuje ustálená, v právnej teórii či praxi bežne používaná definícia pojmu nezákonné rozhodnutie pre účely zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú takýmto rozhodnutím (nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 159/2012 zo dňa 03.07.2012). Ani zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci výslovne nedefinuje, čo sa má považovať za nezákonné súdne rozhodnutie. Je možné konštatovať, že pod nezákonným rozhodnutím sa dá rozumieť akékoľvek rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo záväzkami Slovenskej republiky vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, a bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Podľa dôvodovej správy k vládnemu návrhu zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je nezákonným rozhodnutím rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

32. Odvolací súd v uznesení sp. zn. 14Co 111/2020 - 599 zo dňa 14.3.2023 vyslovil právny názor k uplatnenému nároku v danej veci, ktorým sa riadil mestský súd. Uviedol, že pokiaľ ide o ďalší predpoklad nároku, a to vznik škody, tak súd prvej inštancie dospel k záveru, že škoda žalobkyni vznikla vo forme odmeny, ktorú vyplatila zastupujúcim exekútorom počas doby pozastavenia výkonu funkcie, a preto jej túto aj priznal. Škodu treba vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch. Odvolací súd sa v tejto otázke stotožnil s námietkou žalovaného, že z ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. vyplýva, že zástupca ako ekvivalent zodpovednosti, ktorú za zastupovaného exekútora nesie (keďže jednotlivé úkony realizuje exekútorový úrad zastupovaného exekútora pod hlavičkou zástupcu a na jeho zodpovednosť), má nárok na podiel na odmene zastupovaného exekútora. Ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. nepredpokladá možnosť vzniku škody - zmenšenia majetku zastupovaného súdneho exekútora, keďže nepredpokladá, že by zastupovaný súdny exekútor mal zástupcovi platiť akýkoľvek mesačný paušál, tak ako tomu bolo v prípade dohody žalobkyne so zástupcami. Úhrady, ktoré žalobkyňa na základe dohody so zastupujúcimi exekútormi realizovala, nemôžu predstavovať škodu, na ktorej náhradu má žalobkyňa právo voči štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Podiel zástupcu na odmene zastupovaného súdneho exekútora, v princípe nemôže byť posúdený ako majetková škoda na strane zastupovaného súdneho exekútora, keďže ide len o ekvivalent zodpovednosti, ktorú zástupca v predmetných exekučných konaniach vedených exekútorovým úradom zastupovaného súdneho exekútora na seba preberá. Exekútorový úrad zastupovaného súdneho exekútora v tomto prípade s pozastaveným výkonom funkcie má naďalej príjmy z prebiehajúcich exekučných konaní, a to bez toho, aby za činnosť niesol zastupovaný súdny exekútor zodpovednosť, keďže tú nesie zástupca. Preto za daných okolností nemožno podľa odvolacieho súdu za vzniknutú škodu považovať náhrady vyplácané žalobkyňou zastupujúcim exekútorom, ktoré si s nimi žalobkyňa dohodla osobitnou dohodou, a tým nemožno v danom prípade hovoriť o vzniku škody, ktorá je v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci. Ak súd prvej inštancie v danom prípade dospel k opačnému záveru, jeho rozhodnutie nemožno považovať za správne. V súvislosti s uplatneným nárokom žalobkyne na priznanie náhrady trov konania, odvolací súd vyslovil názor, že konajúci súd nepostupoval správne, pokiaľ žalobkyni, v situácii, keď sa s advokátom dohodla na inej ako tarifnej odmene, neskúmal účelnosť vynaložených nákladov, za ktoré by mu patrila náhrada vo výške tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. (rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Co/42/2021).

33. Samotná skutočnosť, že rozhodnutie ministra spravodlivosti SR č. 716/2008-41/RK zo dňa 10.03.2008 sa považuje za nezákonné, nie je v tomto konaní sporná. Toto rozhodnutie bolo totiž rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 7/2008-51 zo dňa 04.12.2009 zrušené a vec bola ministerstvu spravodlivosti SR vrátená na ďalšie konanie. Jednalo sa teda pôvodne o právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo neskôr súdom zrušené pre nezákonnosť. Čo sa však posúdenia vzniku škody týka, súd prvej inštancie správne odkázal na už vyslovený právny názor odvolacieho súdu v uznesení č. k. 14Co/111/2020-599 zo dňa 14. marca 2023, v zmysle ktorého platby, ktoré žalobkyňa na základe dohôd so zastupujúcimi súdnymi exekútormi realizovala, nepredstavujú škodu, na ktorej náhradu by mala žalobkyňa právo v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Exekútorový úrad žalobkyne mal aj v čase pozastaveného výkonu funkcie žalobkyne príjmy z už prebiehajúcich súdnych konaní. Ani ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. nepredpokladá zmenšenie majetku zastupovaného súdneho exekútora, keďže nepredpokladá možnosť zastupovaného súdneho exekútora platiť zástupcovi akýkoľvek mesačný paušál. Navyše, odvolací súd dodáva, že v prípade situácie, že sa žalobkyňa rozhodla mesačný paušál zástupcom platiť a mala by v úmysle vyhnúť sa zmenšovaniu svojho majetku, ako súdnej exekútorke s dočasne pozastaveným výkonom funkcie, počas doby pozastavenia výkonu funkcie, jej nič nebránilo vo vykonávaní zárobkovej činnosti, ktorá by bola inak nezlučiteľná s výkonom funkcie exekútora (§ 4 EP), ako napríklad zamestnanie, podnikanie alebo členstvo v štatutárnom orgáne obchodnej spoločnosti alebo družstva.

34. K opačnému záveru však dospel súd pri posudzovaní, či žalobkyni vznikla v súvislosti s nezákonným rozhodnutím škoda, tvorená vynaloženými trovami konania. Pokiaľ ide o predpoklad príčinnej súvislosti, považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že kauzálny nexus je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. Vyžaduje sa, aby nezákonné rozhodnutie a vznik škody boli v logickom slede, teda aby nezákonné rozhodnutie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii;

príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím môže byť len také nezákonné rozhodnutie, bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test *conditio sine qua non*), či by škodlivý následok nastal bez nezákonného rozhodnutia. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 103/2011 zo dňa 30.04.2013). V danom prípade, čo sa týka trov konania, samotná príčinná súvislosť je daná bez pochyb, pretože pokiaľ by nedošlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia, právne zastúpenie žalobkyne by nebolo potrebné.

35. Ohľadom výšky náhrady škody spočívajúcej vo vynaložených trovách odvolací súd uvádza, že účelnosť vynaložených trov konania, ktoré vznikli v konaní, v ktorom došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia alebo k nesprávnemu úradnému postupu, sa posudzuje individuálne s prihliadnutím na okolnosti konkrétnej právnej veci. O účelne vynaložených trovách konania by nebolo možné hovoriť napríklad vo vzťahu k trovám vynaloženým na úkon, ktorý bol na ochranu práva urobený nadbytočne, resp. na úkon, ktorý k náprave protiprávneho stavu nemohol viesť. Účelnosť vynaložených trov konania musí preukázať ten, kto tvrdí, že bol dotknutý nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, a v dôsledku tejto skutočnosti sa domáha nároku na náhradu škody. Odvolací súd sa v tomto smere stotožňuje s právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý v odôvodnení svojho rozsudku riadnym a zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, ktoré úkony právnej pomoci považuje za účelné, resp. ktorých účelnosť žalobkyňa preukázala.

36. Nakoľko ani v odvolaniach žalobkyňa a žalovaný neuviedli žiadne skutočnosti, ktoré by iným spôsobom boli spôsobilé vyhodnotiť stav zistený prvoinštančným súdom, odvolania nepovažoval odvolací súd za dôvodné; súd prvej inštancie postupoval v súlade s pokynmi a záväznými názormi odvolacieho súdu a svoje závery dostatočne odôvodnil. Podľa odvolacieho súdu, napadnutý rozsudok obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. V rozsudku dal súd jasnú a presvedčivú odpoveď na podstatnú otázku, prečo žalobe sčasti vyhovel. Dôkazy hodnotil v súlade s ustanovením § 185 ods. 1 a § 191 ods. 1 CSP, pričom prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo.

37. Berúc do úvahy dostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, by odvolací súd posudzovaním ďalších odvolacích námietok žalobkyne a žalovaného, už len opakoval správnosť záverov súdu prvej inštancie, ktorý po dôkladnej úvahe vydal svoje rozhodnutie v súlade s platnou právnou úpravou. Žalobkyňa a žalovaný len zopakovali skutočnosti, na ktoré poukazovali pred súdom prvej inštancie, pričom na dôkladnom zvážení a správnom vyhodnotení aj týchto skutočností a tvrdení spočíva prvoinštančným súdom vydaný rozsudok. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

38. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie, že žaloba bola dôvodná len v časti o zaplatenie sumy 514,81 eur spolu s úrokom z omeškania od 04.06.2013 do zaplatenia a vo zvyšujúcej časti bolo potrebné žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

39. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 CSP a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk, by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.04.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

40. Pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP, nakoľko žalovaný bol v konaní na 99,28 % úspešný, preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobkyni v rozsahu 99,28 %. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

41. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0

Poučenie:

: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon (§ 419 CSP) pripúšťa

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení vecí.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).